

1828 καὶ τὴν τοῦ Διονυσίου Κώπα τῆς 1ης Ὀκτωβρίου 1828, γενομένην ἐνώπιον τοῦ Δικαστηρίου,

Ἡ Ἀντὶ Θαλασσίου Δικαστηρίου Ἐπιτροπὴ παρατηρεῖ:

1ον) Ὅτι ὁ ἐνάγων τὸν Κωνσταντῖνον Τουμπιώτην Δημήτριος Κώπας, ὅστις, ὡς λέγει, ἐγυμνώθη, φθάσας εἰς Θεσσαλονίκην τὴν 19 Ἰουλίου 1827 δὲν ἔκαμε τὸ ἐν θαλάσῃ δυστύχημα (*pro va di fortuna*), ἀλλὰ μόνον τὴν 23 τοῦ αὐτοῦ ἐζήτησε δοκιμασίαν τῆς καταστάσεως τοῦ πλοίου,

2ον) Ὅτι ὅχι μόνον νόμιμος ἀπόδειξις τῆς πράξεως δὲν ὑπάρχει, ἀλλ' οὐδὲ διδόμενον κανέν, ὅτι τ' ἀνήκοντα εἰς τὸν Τουμπιώτην πλοῖα ἔπραξαν τὴν προσαπτομένην πράξιν ἢ ὅτι ὁ αὐτὸς Τουμπιώτης τὴν ἔπραξε,

Ὅτι ἡ μόνη μαρτυρία τοῦ Μιχαήλου Μισιντσῆ, Σαμίου, περὶ τοῦ ὅτι ὁ Τουμπιώτης ἐπώλησεν εἰς τὸν Ἰωάννην Αἰνίτην μίαν κάμηλον δὲν ἀποδεικνύει τίποτε.

1ον) Διότι δὲν ἀποδεικνύεται δι' ἐν θαλάσῃ δυστυχήματος, ἂν ἔχασε κάμηλον.

2ον) Καὶ ἡ γυμνὴ αὐτὴ δηλοποίησις τοῦ πλοιάρχου ὅτι ἔχασε κάμηλον 7 δακτύλων καὶ μήκους 120 βημάτων, δὲν ὑποστηρίζεται ἀπὸ τὴν μαρτυρίαν. Διότι ὁ μάρτυς οὗτος λέγει ὅτι εἶδεν εἰς Σκόπελον πωληθεῖσαν παρὰ τοῦ Τουμπιώτου κάμηλον 5-6 δακτύλων. Λεῖπει περιπλέον πᾶν ἵχνος ταυτότητος.

Ὅθεν τὸ Δικαστήριον ἀπορρίπτει τὴν κατὰ τοῦ Κωνσταντίνου Τουμπιώτου αἴτησιν τοῦ Διονυσίου Κώπα, ἐπιτρόπου τοῦ Δημητρίου Κώπα.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη τὴν ἐνάτην Νοεμβρίου τοῦ χιλιοστοῦ ὀκτακοσιοστοῦ εἰκοστοῦ ὀγδόου ἔτους. Ἐν Αἰγίνῃ.

Ἡ Ἀντὶ Θαλασσίου Δικαστηρίου Ἐπιτροπὴ

Ἰω. Γ. Γιαννετᾶς
Ἐδουάρδος Μάσσων
Γεώργιος Ἀθανασίου

Ὁ Γραμματεὺς
Ν. Γ. Παγκαλάκης

Καταχωρηθεῖσα μὲν ἀπαράλλάκτως μὲ τὸ πρὸς τὴν Κυβέρνησιν διευθυνθὲν πρωτότυπον, ἐπικυρωθεῖσα δὲ κατὰ τὴν ὑπ' ἀρ. 2324 διαταγὴν τῆς Γενικῆς Γραμματείας τῆς Ἐπικρατείας.

Ὁ Γραμματεὺς
Ν. Γ. Παγκαλάκης

Ἀριθ. 32

Ἐν ὀνόματι τῆς Κυβερνήσεως*

Θεωρήσασα τὴν ἀπὸ 31 Ὀκτωβρίου 1827 διαμαρτυρικὴν δηλοποίησιν ἐνώπιον

* Βλ. καὶ ΓΑΚ. Γεν. Γραμμ. φ. 153. — Θαλ. Δικ. φ. 16.

τοῦ ἐνταῦθα Αὐστριακοῦ Προξένου Γροπίου παρὰ τοῦ Βιτσέντσου Νότση, πλοιάρχου τοῦ νεαπολιτανικοῦ βριγαντίνου ὁ « Ἀ γ ι ο ς Γ ε ώ ρ γ ι ο ς », δι' ἧς παριστάνει ὅτι ἐσυμφώνησε μὲ τὸν πλοίαρχον τῆς ἐλληνικῆς γολέτας «Κ α λ λ ι ό π η ς» Δημήτριον Καραγκίκαν, Ὑδραῖον, νὰ τὸν συνοδεύσῃ ἕως εἰς Φώκαις διὰ 100 τάλληρα· ἀλλ' ἀντὶ εἰς Φώκαις τὸν ἔφερε μὲ τὸ πλοῖόν του εἰς Σκῦρον, ἐκεῖθεν εἰς Ὑδραν καὶ κεῖθεν εἰς Αἴγιναν διὰ νὰ κριθοῦν εἰς τὸ Δικαστήριον τῶν λειῶν,

Θεωρήσασα τὸ ἀπὸ 23 Ὀκτωβρίου συμφωνητικὸν μεταξὺ τοῦ αὐτοῦ Νότση καὶ Παναγῇ Δρακοπούλου, φορτωτοῦ τοῦ πλοίου « Ἀ γ ι ο ς Γ ε ώ ρ γ ι ο ς », καὶ τοῦ πλοιάρχου Δημητρίου Καραγκίκα,

Θεωρήσασα τὴν 1ην Νοεμβρίου 1827 ἀναφορὰν τοῦ Καραγκίκα πρὸς τὴν ἐπὶ τῶν Ναυτικῶν Γραμματείαν τῆς Ἐπικρατείας, δι' ἧς παριστάνει ὅτι, συμφωνήσας, ὡς εἴρηται, νὰ συνοδεύσῃ εἰς Φώκαις τὸ νεαπολιτανικὸν πλοῖον, παρετήρησεν ὅτι δὲν εἶχεν ἔγγραφα τακτικά καὶ ὅτι εἶναι περίπου 200 τόννων, ἐν ᾧ τὸ δίπλωμά του λέγει μόνον 80 κ' ἐπομένως τὸ ἐκράτησε διὰ νὰ ὑποβληθῇ εἰς κρίσιν,

Θεωρήσασα τὴν ἀπὸ 2 Νοεμβρίου 1827 διαμαρτύρησιν τοῦ Παναγῇ Δρακοπούλου πρὸς τὸν Γρόπιον κατὰ τοῦ Καραγκίκα διὰ τὰς ἐκ τῆς κρατήσεως τοῦ νεαπολιτανικοῦ πλοίου ζημίας του,

Θεωρήσασα τὴν εἰς τὸ Δικαστήριον τῶν λειῶν διεύθυνσιν τῆς ἀναφορᾶς Καραγκίκα παρὰ τῆς Γραμματείας τῆς Ἐπικρατείας τῆς 3 Νοεμβρίου 1827,

Θεωρήσασα τὴν εἰς τὸ Δικαστήριον ὁμολογίαν τοῦ πλοιάρχου Βιτσέντσου Νότση τῆς 4 Νοεμβρίου 1827,

Θεωρήσασα τὸ ἐπιτροπικὸν δι' οὗ ὁ Καραγκίκας κάμνει ἐπίτροπόν του τὸν Γεώργιον Μπροῦσκον καὶ τὴν ἀπόκρισιν τούτου εἰς τὰς διαμαρτυρήσεις τοῦ Νότση καὶ Δρακοπούλου τῆς 4 Νοεμβρίου 1827, δι' ἧς ὑποστηρίζει τὴν ἔλλειψιν καὶ τὸ ἄτακτον τῶν ἐγγράφων τοῦ νεαπολιτανικοῦ πλοίου,

Θεωρήσασα τὴν ἀπὸ 24 τοῦ αὐτοῦ πρὸς τὸ Δικαστήριον ἀναφορὰν τῶν διορισθέντων εἰς τὴν καταμέτρησιν τοῦ αὐτοῦ πλοίου, δι' ἧς παριστάνουν ὅτι τὸ εὑρήκαν τόννων $74\frac{2}{3}$,

Θεωρήσασα τὸ ἡμερολόγιον τῆς γολέτας τοῦ Καραγκίκα ἀρχόμενον ἀπὸ 1ης Σεπτεμβρίου μέχρι 29 Ὀκτωβρίου 1827, ἡμέραν τῆς εἰς Ὑδραν ἀφίξεώς του μὲ τὸ νεαπολιτανικὸν πλοῖον,

Θεωρήσασα τὴν ἀπὸ 25 Νοεμβρίου 1827 ἀπόφασιν τοῦ Δικαστηρίου πρὸς τὴν ἐπὶ τῶν Ναυτικῶν Γραμματείαν, δι' ἧς ἀναφέρει ὅτι ἐξετάσαν τὴν ὑπόθεσιν τοῦ νεαπολιτανικοῦ πλοίου ὁ « Ἀ γ ι ο ς Γ ε ώ ρ γ ι ο ς », εὔρεν ὅτι ὁ Καραγκίκας ἀ δ ί κ ω ς κ α τ έ σ χ ε κ' ἐ κ ό μ ι σ ε ν αὐ τ ό ἐ ν τ α ῦ θ α,

Θεωρήσασα τὸ ἀπὸ 3 Δεκεμβρίου 1827 διάταγμα τῆς Κυβερνήσεως πρὸς τὸν ἐπὶ τῶν Ναυτικῶν Γραμματέα διὰ νὰ διατάξῃ τὸν ἐπίτροπον τοῦ Καραγκίκα νὰ διορίσῃ καὶ αὐτὸς δύο ὑποκείμενα, ὡς ὁ Νότσης, διὰ ν' αποφασίσουν συμφώνως τὴν χρεωστούμενην εἰς τὸν Νότσην ἀποζημιώσιν, καὶ ἂν ἀπειθήσῃ ὁ ἐπίτροπος τοῦ Καραγκίκα νὰ τὰ διορίσῃ ἀντ' αὐτοῦ ἡ Γραμματεία,

Θεωρήσασα τὸ ἀπὸ 5 Δεκεμβρίου 1827 ἔγγραφον, δι' οὗ ἡ ἐπὶ τῶν Ναυτικῶν

Γραμματεία διορίζει από μέρους του Καραγκίκα τὸν Νικόλαον Κρίτσον καὶ Ἰωάννην Τομπακάκην διὰ τὴν περὶ τῆς ἀποζημιώσεως τοῦ Νότση ἀπόφασιν,

Θεωρήσασα τὴν ἀπὸ 10 Δεκεμβρίου 1827 ἀπόφασιν τῶν διορισθέντων ν' ἀποφασίσουν τὴν ἀποζημιώσιν τοῦ Νότση 4 ὑποκειμένων, ἥγουν 2 ἐκ μέρους τοῦ καταγωγῶ καὶ 2 ἐκ μέρους τοῦ κατασχεθέντος, μεταξὺ τῶν ὁποίων φαίνεται ὁ Ν. Γέροντας, ἀντὶ τοῦ Ἰωάννη Τομπακάκη, τὸν ὁποῖον διορίζει ρητῶς ὁ παρὰ τῆς ἐπὶ τῶν Ναυτικῶν Γραμματείας διορισμός,

Θεωρήσασα τὴν ἀπὸ 30 Μαΐου 1828 ἀναφορὰν τῆς Προσωρινῆς Ἀντὶ Θαλασσίου Δικαστηρίου Ἐπιτροπῆς πρὸς τὴν Γραμματείαν τῆς Ἐπικρατείας, δι' ἧς ἀναφέρει ὅτι ἡ ἀπὸ 25 Νοεμβρίου 1827 ἀναφορὰ τοῦ Δικαστηρίου εἶναι ἀπλῆ πληροφορία καὶ ὅτι ἡ ἐκ τῆς διορισθείσης τετραμελοῦς ἐπιτροπῆς ἀπόφασις δὲν εἶναι ἄλλο, παρὰ δοκιμὴ (expertise).

Θεωρήσασα τὸ ἐπιτροπικόν, δι' οὗ ὁ Νότσης κάμνει ἐπίτροπόν του τὸν Δρακόπουλον, τῆς 14 Ἰουλίου 1828,

Θεωρήσασα τὴν ἀπὸ 23 Αὐγούστου 1828 διαταγὴν τῆς Γραμματείας τῆς Ἐπικρατείας, δι' ἧς προσκαλεῖ τὸ Δικαστήριον νὰ γνωμοδοτήσῃ περὶ τῆς διαφορᾶς τοῦ Καραγκίκα καὶ Δρακοπούλου,

Ἡ Ἀντὶ Θαλασσίου Δικαστηρίου Ἐπιτροπὴ ἐξετάζει τρία ζητήματα:

- 1ον) Ἐὰν τὸ νεαπολιτανικὸν βριγαντίνον καλῶς ἢ κακῶς κατεσχέθη,
- 2ον) Ἐὰν καλῶς ἢ κακῶς ἐκρίθη ἡ ἀπόλυσις τοῦ πλοίου καὶ τοῦ φορτίου,
- 3ον) Ἐὰν περὶ τῶν ζημιῶν ἔγινε καλὴ ἢ κακὴ κρίσις.

Περὶ τοῦ πρώτου ζητήματος παρατηρεῖ:

1ον) Ὅτι, ἀφοῦ ὁ Καραγκίκας ἐσυμφώνησε νὰ συνοδεύσῃ δυστυχήσαντά τινα, δὲν ἦτο συγχωρημένον νὰ τὸν μεταφέρῃ ἄλλαχού, νὰ τὸν ὑποβάλῃ εἰς κρίσιν ὡς λείαν ὑπὸ διαφόρους προφάσεις, ὅτι τὸ φορτίον ἐσύγκειτο ἀπὸ ναυπηγήσιμον ξυλικήν, ὅτι ὑπῆρχαν ἀντιφάσεις περὶ τῆς ιδιοκτησίας τοῦ πλοίου, ὅτι καταχρηστικῶς εἶχεν ἄλλοτριον διαβατήριον καὶ ὅτι ἡ πραγματικὴ χωρητικότης τοῦ πλοίου δὲν ἐσυμφώνει μὲ τὴν ἀναφερομένην εἰς τὰ ἔγγραφα,

2ον) Ὅτι, ὅχι μόνον ἐκ τῆς τιμιότητος, ἀλλὰ καὶ ἐκ τῆς προκηρύξεως τῆς 21ης Ὀκτωβρίου 1827, ἦτον ἀπηγορευμένον εἰς τὸν καταγωγὸν νὰ τὸν θεωρήσῃ ὑποκείμενον εἰς λείαν, διότι οἱ καταγωγοὶ εἶχαν ἀνακληθῇ καὶ μετὰ τὴν εἰς Ὑδραν ἀφίξιν του πρέπει νὰ ἐγνώρισε τὴν προκήρυξιν τῆς 21ης Ὀκτωβρίου 1827.

Ὅθεν ἡ Ἐπιτροπὴ θεωρεῖ κακῶς κατασχεθέντα τὸν Νότσην.

Περὶ τοῦ δευτέρου ζητήματος παρατηρεῖ:

Ὅτι, ἂν καὶ ἡ ἀπόφασις τοῦ Θαλασσίου Δικαστηρίου τῆς 25ης Νοεμβρίου 1827 ὑπῆρξεν ἐλλιπὴς κατὰ τὸν τύπον, τὸ ἀληθὲς δίκαιον ἀπαιτεῖ νὰ ἴδωμεν ἐάν, τεθείσης ὑπ' ὅψιν τῆς ἐποχῆς καὶ τῆς φύσεως τοῦ πράγματος, ἡδύνατο ποτὲ κανὲν ὁποιονδήποτε Δικαστήριον νὰ κρίνῃ καλὴν λείαν τὸν Νότσην μετὰ τὴν δημοσίευσιν τῆς προκηρύξεως τῆς 21 Ὀκτωβρίου 1827.

Τὸ συμπέρασμα εἶναι σαφές. Δὲν εἶναι ἴδιον Θαλασσίον Δικαστήριον νὰ θέλῃ τύπους χωρὶς ἀποτέλεσμα.

Περὶ τοῦ τρίτου ζητήματος παρατηρεῖ:

“Οτι ἡ γενομένη ἐκκαθάρισις τῶν ζημιῶν εἰς τὴν οὕτω λεγομένην ἀπόφασιν ἐκκαθαρίσεως τῆς 10ης Δεκεμβρίου 1827, ἐκτὸς τῆς ἀταξίας της, εἶναι καὶ ἄδικος.

1ον) Διότι ἀποδεικνύεται ὅτι τὴν 5 Δεκεμβρίου ἐδιορίσθησαν οἱ κριταί, πλὴν ἐν ταύτῳ ἀποδεικνύεται ὅτι τὴν 8 τοῦ αὐτοῦ διέταξεν ἡ Κυβέρνησις τὴν ἐπὶ τῶν Ναυτικῶν Γραμματεῖαν νὰ διορίσῃ κριτὰς ἐκ μέρους τοῦ Καραγκίκα· ὅθεν ὁ πρῶτος διορισμὸς ἀναιρέθη.

2ον) Διότι, καὶ ἂν ᾗθελέ τις νὰ ὑποθέσῃ ὑπάρχουσαν τὴν περικοπὴν (clausola) ὅτι ἀποποιουμένου τοῦ Καραγκίκα νὰ τοὺς διορίσῃ ἀφ’ ἑαυτοῦ, ὁ διορισμὸς τῆς 5 Δεκεμβρίου ἔχει τὴν ἰσχὺν του, πάλιν μολαταῦτα βλέπομεν κάποιον Νικόλαον Γέροντα κριτὴν, ὅστις εἰς τὴν ἀπόφασιν ἀναφέρει τὸν παρὰ τῆς Κυβερνήσεως ὑπ’ ἀριθ. 1140 διορισμὸν του, πλὴν ὁ ὑπὸ τὸν αὐτὸν ἀριθμὸν ρηθεὶς διορισμὸς δὲν ἀναφέρει ποσῶς τοῦ Γέροντος τ’ ὄνομα, κ’ ἐπομένως ἀγνοεῖται πῶς ἀντεκατέστη εἰς τὴν ἀπόφασιν.

3ον) Διότι δὲν ἀποδεικνύεται οὔτε ὅτι ἐκάλεσαν οὔτε ὅτι ἤκουσαν τὸν Καραγκίκαν.

4ον) Διότι ὑπέθεσαν οἱ ἐκκαθαρισταὶ ὅτι ἐπίσημος ἀπόφασις κατεδίκασεν ἤδη εἰς τὴν ἀποζημίωσιν τὸν Καραγκίκαν ὡς αἴτιον τῶν ζημιῶν, τὸ ὁποῖον δὲν ὑπάρχει.

Ἐπειδὴ ἡ Κυβέρνησις διὰ τὴν ὑπάρχουσαν διαφορὰν μεταξὺ τῆς ἐκκαθαριστικῆς κρίσεως καὶ τῆς γνώμης τῶν προλαβόντων δικαστῶν, ἀποφαινούσης ἄτακτον καὶ ἄδικον τὴν ἐκκαθάρισιν, ἐζήτησε τὴν γνώμην τοῦ Δικαστηρίου τούτου. Ἡ Ἐπιτροπὴ ᾗθελε βάλει ἐκτεταμενέστερον ὑπ’ ὅσιν τῆς Κυβερνήσεως τὰ μέχρι τοῦδε ρηθέντα, πειθομένη εἰς τὸ διάταγμα τοῦ νὰ γνωμοδοτήσῃ μόνον. Ἀλλ’ ἐπειδὴ ὁ Δρακόπουλος, προβλέπων τὴν ἔκβασιν τῆς ἐκκαθαριστικῆς κρίσεως, οὔσης καὶ κατὰ τὴν ἀξίαν της ἀνυποστηρίκτου, ἐδηλοποίησε τὴν θέλησίν του ν’ ἀποφασίσῃ δηλαδὴ τὸ Δικαστήριον ὀριστικῶς, ὡς φαίνεται ἐκ τῶν ἀναφορῶν του τῆς 16 καὶ 29 Αὐγούστου 1828.

Θεωρήσασα τὴν ἐνώπιον τοῦ Δικαστηρίου γενομένην ὁμολογίαν τοῦ Δρακοπούλου τῆς 29ης Σεπτεμβρίου 1828,

Θεωρήσασα τὴν ἀνακεφαλαίωσιν τῆς ἀπολογίας τοῦ Καραγκίκα τῆς 22 Ὀκτωβρίου 1828,

Εὐροῦσα κακῶς κατασχεθέντα τὸν Νότσην, ὡς γενομένης τῆς κατασχέσεως ἐναντίον τῆς συμφωνίας τῆς συνοδεύσεως καὶ ἐναντίον τῆς προκηρύξεως τῆς 21 Ὀκτωβρίου 1827,

Ἡ Ἐπιτροπὴ ἐκλαμβάνει αἴτιον τῆς ζημίας τὸν Καραγκίκαν, χρεωστεῖ ὁμως νὰ προσδιορίσῃ ἵχνη τοῦ πράγματος ἐπὶ τῶν ὁποίων θέλουν βαδίσει οἱ ἐκκαθαρισταὶ (i liquidatori).

Παρατηρεῖ τὴν κατάστασιν τοῦ πλοίου πρὸ τοῦ νὰ φορτώσῃ εἰς τὸν κόλπον τῆς Κοντέσσας, τὴν κατάστασίν του μετὰ τὴν ὁποίαν ὑπέφερε πειρατεῖαν κ’ εὐρίσκει ὅτι τοσοῦτον ἤγγιζεν εἰς τὴν πρὸς ναυτιλίαν ἀνικανότητα, ὥστε εἶχε προσυμφωνηθῇ ἀπὸ Σμύρνην τὸ ἐξῆς:

«Ἐὰν τὸ πλοῖον ὁ «Ἁγίος Γεώργιος» δὲν ᾗθελεν εἶναι ἱκανὸν νὰ ταξιδεύσῃ, ὁποῖον δὴ ποτε ἄλλο πλοῖον

ἤθελε ναυλώσει ὁ κυρ. Δρακόπουλος εἶναι εἰς χρέος νὰ τὸ κομβογιάρη εἰς Σμύρνην».

Παρατηρεῖ τὴν κατάστασιν τοῦ πλοίου μετὰ τὴν πειρατείαν καὶ εὐρίσκει ὁμολογουμένην τὴν πρὸς ναυτιλίαν ἀνικανότητα διὰ τὴν ἀφαίρεσιν τῆς ἀποσκευῆς καὶ διότι οὐδὲ ἠδύνατο νὰ ἐξακολουθήσῃ τὸν πλοῦν χωρὶς τῆς παρὰ τοῦ Καραγκίκα δοθείσης ἀποσκευῆς.

Παρατηρεῖ ὅτι ὁ αὐτὸς Δρακόπουλος ἐσυμφώνησε νὰ συνοδευθῇ διὰ ταῖς Φώκαις, ὡς τόπον σωτηρίας, καὶ ὅχι διὰ τὸν διορισμόν του, τὴν Σμύρνην· ὥστε αὐτὸς μόνος εἶχε παραιτηθῇ ἀπὸ τὸν διορισμόν του, τὴν Σμύρνην, καὶ ἡ ξυλική του, ἐξ αἰτίας τῶν πειρατῶν εἶχε λάβει διάφορον διορισμόν τοῦ προτέρου. Ἐπομένως ἡ αἴτησις τῶν ζημιῶν διὰ τὴν μὴ πωληθεῖσαν εἰς τὴν Σμύρνην πραγματείαν εἶναι ἄδικος.

Παρατηρεῖ ὅτι τὴν ναυπηγήσιμον ξυλικήν, οὗσαν ἤδη ὑπὸ κρίσιν, ὁ Δρακόπουλος τὴν διέθεσε κατὰ θέλησιν, στείλας μέρος εἰς Μύκονον καὶ τὸ ἐπίλοιπον ἔπειτα μὲ τὸ αὐτὸ πλοῖον.

Παρατηροῦσα τελευταῖον ὅτι τὸ ρηθὲν πλοῖον, διὰ τῆς γενομένης ἐνταῦθα δαπάνης πρὸς διόρθωσίν του, ὡς αὐτὸς ὁμολογεῖ, καὶ διὰ τῆς ἐνταῦθα εὐρεθείσης ἀποσκευῆς, ἠμπόρεσε νὰ ἐξακολουθήσῃ τὸν πλοῦν του.

Ἡ Ἐπιτροπὴ κρίνει τὸν Καραγκίκαν·

1ον) Αἷτιον τῆς προξενηθείσης ζημίας διὰ τὴν ἄπρεπον κατάσχεσιν τοῦ πλοίου,

2ον) Τὸν κρίνει ἐπομένως ὑπεύθυνον διὰ τοὺς μισθοὺς καὶ τὴν ζωοτροφίαν τοῦ πληρώματος τοῦ νεαπολιτανικοῦ πλοίου συνισταμένου εἰς 16 ἀνθρώπους, κατὰ τὴν ὁμολογίαν τοῦ Δρακοπούλου, λογιζομένης τῆς εὐθύνης ἀπὸ τὴν δευτέραν ἡμέραν τῆς ἀφίξεώς του εἰς Ὑδραν (καθ' ἣν ἐποχὴν ἐγνώρισε τὴν προκήρυξιν τῆς 21 Ὀκτωβρίου 1827) μέχρι τῆς ἡμέρας, καθ' ἣν ἔγινεν ἡ κρίσις τοῦ ρηθέντος Θαλασσίου Δικαστηρίου τῆς 25 Νοεμβρίου 1827. Ἀπορρίπτεται δὲ πᾶς ἄλλη ἀξίωσις τοῦ Δρακοπούλου ὑπὸ ὁποιονδήποτε τίτλον.

3ον) Οἱ ἐκκαθαρισταὶ κατ' ἐπιείκειαν θέλουν πιστώσει (accrediterano) τὸν Καραγκίκαν μὲ ποσότητά τινα διὰ τὴν ὁμολογηθεῖσαν βοήθειαν καὶ συνοδείαν μέχρι τῆς Ὑδρας. Καθότι εἶν' ἀποδειγμένον ὅτι, χωρὶς τὴν βοήθειαν καὶ συνοδείαν του, τὸ νεαπολιτανικὸν πλοῖον εἰς τὸν πλοῦν του κατὰ πολλοὺς τρόπους ἠδύνατο νὰ χαθῇ.

4ον) Θέλει ἐννοηθῇ λυμένον τὸ ἐπὶ τῆς γολέτας τοῦ Καραγκίκα μεσέγγυνον εὐθὺς ὅταν ἡ πληρωθῇ ὁ Δρακόπουλος ὅσον οἱ ἐκκαθαρισταὶ προσδιορίσουν ἢ δοθῇ παρὰ τοῦ Καραγκίκα ἐγγύησις ἀξιόχρεως διὰ τὴν πληρωμήν.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη τὴν δεκάτην Νοεμβρίου τοῦ χιλιοστοῦ ὀκτακοσιοστοῦ εἰκοστοῦ ὀγδόου ἔτους. Ἐν Αἰγίνῃ.

Ἡ Ἀντὶ Θαλασσίου Δικαστηρίου Ἐπιτροπὴ

Ἰω. Γ. Γιαννετᾶς

Ἐδουάρδος Μάσσων

Γεώργιος Ἀθανασίου

Ὁ Γραμματεὺς

N. Γ. Παγκαλάκης

Καταχωρηθεῖσα μὲν ἀπαραλλάκτως μὲ τὸ πρὸς τὴν Κυβέρνησιν διευθυνθὲν

πρωτότυπον, επικυρωθεῖσα δὲ κατὰ τὴν ὑπ' ἀρ. 2324 διαταγὴν τῆς Γενικῆς Γραμματείας τῆς Ἐπικρατείας.

Ὁ Γραμματεὺς
Ν. Γ. Παγκαλάκης

Ἀριθ. 33

Ἐν ὀνόματι τῆς Κυβερνήσεως

Θεωρήσασα τὴν ἀπὸ 2 Αὐγούστου 1828 ν. ἔ. πρὸς τὴν Α. Ε. τὸν Κυβερνήτην τῆς Ἑλλάδος ἀναφορὰν τοῦ βαρῶνου Ζισερῶ δὲ Σαιντ Δενῆ, Προξένου τῆς Α. Μ. τοῦ Βασιλέως τῆς Γαλλίας παρὰ τῇ Ἑλληνικῇ Κυβερνήσει, δι' ἧς διευθύνει πρὸς τὴν Α. Ε. ἀγωγὴν τοῦ κυρίου Λουδοβίκου Γοδεβούτ, πράκτορος καὶ ἐμπόρου Γάλλου εἰς τὸ Ἡράκλειον τῆς Κρήτης, κατὰ τοῦ κυρίου Κωνσταντίνου Μαυρομιχάλη, διευθυνθεῖσαν εἰς τὸ Δικαστήριον παρὰ τῆς Γραμματείας τῆς Ἐπικρατείας,

Θεωρήσασα τὴν πρὸς τὸν κύριον βαρῶνον Ζισερῶ δὲ Σαιντ Δενῆ ἀναφορὰν τοῦ κυρίου Λ. Γοδεβούτ, ἀπὸ 8 Ἰουλίου 1828 ἔ. ν., ἐν ᾗ ἐκθέτει, ὅτι τὸν Αὐγουστον τοῦ 1827 ἐναύλωσεν εἰς Κρήτην τὴν σαρδικὴν ναῦν ὀνόματι «Κωνσταντσα», διοικουμένην παρὰ τοῦ Ἰ. Στεφάνου Βονέτου, ὅτι τὴν ἐφόρτωσε λάδι καὶ ἄλλα εἶδη διὰ Τριέστι καὶ ὁ καταγωγὸς Ἰωάννης Ποφάντης, πλοίαρχος γολέτας, τὴν κατέσχε 56 μίλια μακρὰν τῆς ξηρᾶς, μεταξὺ Σαπιέντσας καὶ Ζακύνθου, τὴν ἔφερεν εἰς τὸν λιμένα Βίτελον τῆς Μάνης, ὅπου, λέγει, ἐξεφορτώθη ἀπὸ τοὺς Ἰωάννην, Ἡλίαν καὶ Κωνσταντῖνον Μαυρομιχαλαίους, καὶ ζητεῖ τὴν ἀποζημίωσιν,

Θεωρήσασα ἀντίγραφα πέντε διαμαρτυρήσεων τοῦ πλοιάρχου καὶ τοῦ ἐπὶ τοῦ φορτίου τῆς νηὸς ἡ «Κωνσταντσα» τῆς 17, 19 Σεπτεμβρίου 1827, τῆς 3 τῆς 4 καὶ 8 Ὀκτωβρίου 1827, ἀποβλεπουσῶν τὴν κράτησιν καὶ χωρὶς κρίσιν ἐκφόρτωσιν τῆς νηός,

Θεωρήσασα τὴν ἀπάντησιν τοῦ κ. Κωνσταντίνου Μαυρομιχάλη εἰς τὰς δύο πρώτας διαμαρτυρήσεις, ἐν ᾗ λέγει, ὅτι δὲν ἔλειψε νὰ κοινοποιήσῃ εἰς τὴν Κυβέρνησιν τὴν ὑπόθεσιν, καὶ προσθέτει ὅτι δὲν ἐξαπέστειλε τὸ πλοῖον ἀμέσως εἰς τὴν Κυβέρνησιν, διὰ νὰ καθυποβληθῇ εἰς κρίσιν, ἐξ αἰτίας τοῦ τουρκικοῦ στόλου, παρενρισκομένου εἰς τὰ πέριξ,

Θεωρήσασα ἀντίγραφον τοῦ ἐν θαλάσῃ δυστυχήματος, γενομένου παρὰ τοῦ πλοιάρχου Στεφάνου Μπενέτου ἐν Τριεστίᾳ εἰς τὸ σαρδικὸν Προξενεῖον,

Θεωρήσασα τὰς ἀναφορὰς τοῦ κ. Κωνσταντίνου Μαυρομιχάλη ἀπὸ 22 καὶ 24 Αὐγούστου καὶ διαφόρους διαμαρτυρήσεις ἀπὸ 30 Αὐγούστου, 11 καὶ 17 Σεπτεμβρίου 1828, διὰ τὸ ἐπὶ τῆς γολέτας «Ἡρας» ἐπιβληθὲν μεσέγγυνον,

Θεωρήσασα τὴν ὁμολογίαν τοῦ κ. Κωνσταντίνου Μαυρομιχάλη, γενομένην ἐνώπιον τοῦ Δικαστηρίου τὴν 21 Αὐγούστου 1828,

